

— Spre autostradă, Sonia, știu unde vrei să mă duci. La tata. Ce straniu să-i spun așa.

— La următoarea intersecție faceți dreapta. Mergeți 100 de metri și la giratoriu faceți a doua la dreapta.

Gyorg încearcă să se concentreze. Își masează tâmpla dreaptă, ratează iarăși o schimbare de viteză, motorul tușește, dar își revine. O cafea ar fi nimerită, nu cred că pot să conduc așa mult. Haide Sonia, mai spune-mi, ce faci în timpul liber? Nu cred că tot timpul dai indicații de drum.

— În 50 de metri faceți a doua la dreapta și ați intrat pe autostradă. Apoi conduceți 108 km.

— Păi asta-i tot? Noi nu mai vorbim? Nu, asta nu se poate.

Gyorg părăsește prima ieșire de pe autostradă și aude cum vocea ei metalică reconfigurează traseul. Așa da, așa da. Știam că putem vorbi, că pînă la urmă putem găsi o soluție.

Scurge ultimele picături din sticluța metalică. O așază pe locul mortului și oprește în primul refugiu. Putem găsi o soluție, așa îi spusese Herta atunci cînd el s-a ridicat nervos din pat și i-a zis că îi face o cafea, iar apoi o conduce la autobuz. Vedea urma lăsată de corp pe cearșaful roșu, un fetiș i-a zis cînd a apărut la el în apartament cu o geantă în care se afla o lenjerie roșie, un halat la fel și mai multe prosoape. O să le las aici, i-a spus, după care s-a așezat pe fotoliu și i-a spus că ar bea o tărie. O cunoscuse la spital, venise să-și ia fratele care murise într-un accident de mașină și pe care urma să-l incinereze. Au avut o discuție aprinsă despre trecerea dincolo, despre întoarcerea în pămînt sau

arsul trupului. Când l-a auzit cîțiva ani mai tîrziu și pe tînărul ăla găsit aproape mort pe munte că ar vrea ca atunci cînd moare trupul lui să fie ars, iar cenușa împrăștiată pe o pîrtie de schi a ripostat: ar putea intra în ochii schiorilor. Nu știuse ce altceva să spună la stupizenia pe care o auzise.

Nu se mai contrazice cu Sonia, merge după cum îi dictează ea. Dar cînd aude o pocnitură, iar volanul îi trage dreapta și mașina e aproape să se înfiga într-o poartă, o înjură. Își cere iertare șoptit, deschide ușa și aerul rece îl izbește în față. Se uită, da, o pană. Pentru prima oară de cînd conduce are o pană și tocmai aici, tocmai acum cînd se duce spre marea revedere. Mare pe dracu, e mai mult strania revedere. Să schimbe roata e imposibil. Să rămînă acolo, la fel. Intră înapoi în mașină, își aprinde o țigară, se uită lung la sticluța de metal de pe bancheta din dreapta și brusc își îndreaptă privirea către tipul bizar, cu șapcă și plete, care se apropie de ei. I se pare că e călare pe un cîine, dar nu, cîinele e parcă lipit de picior, a băut mult, imaginea nu e prea clară. Îi bate în geam.

— Ați pățit ceva? Dacă ați făcut pană vă pot ajuta. Chiar aici, unde locuiesc, am un atelier de vulcanizare. Nu durează.

Iese din mașină și întreabă dacă poate să bea un schnaps. Acel *Ja* spus din rărunchi îl bucură mai tare decît cauciucul care o să fie reparat.

— Niște naziști, asta sînt. Acum, mai există și erori. Pîna la urmă numai din erori trăim.

Domnul Bernstein, îi place să i se spună Be, are un atelier de vulcanizare pe drumul național care leagă Semmering de Saint Johann im Pongau. E în apropiere de autostrada

A1 și pe-acolo trec mulți naziști. Nu-l deranjează, dar el trebuie să stea de vorba cu ei. Să afle ce-au avut în cap atunci cînd au atacat Polonia. Și atunci pune cuie pe șosea și așteaptă ca mașinile să oprească.

— Nu s-a întrebat nimeni de ce imediat după ce a făcut pană a apărut și o vulcanizare?

— Naziștii sînt ei atenți la detalii, dar nici chiar așa.

Radek Bernstein, strănepot de nobil polonez, a primit la naștere un alt certificat. Catolic prin botez, dar fără interes pentru biserică, iubitor de învățăturile *Torei*, puțin preocupat de *Coran*, pe care l-a citit, a mărturisit, șoptit, că e scris de naziști.

— Mă doare sufletul de ce se întîmplă acum în voievoodatele noastre. Polonia mea.

Gyorg se uită fix la paharul gol. A băut pe nerăsuflăte un schnaps mare și se întreabă deja dacă mai ajunge la Viena.

Locuiesc sau au locuit copii în casa asta. Niște mașinuțe mici, de fier cum le spunea cînd era mic, și cine avea colecție se putea considera un fericit al sorții, un tir, ehe, american, nu văzuse așa ceva decît tîrziu, cînd a ajuns în Occident, și trei vagoane de călători. Locomotiva stătea răsturnată și cu firele ieșite din locul bateriilor. Cunoștea bine trenulețul, îl asamblase cu Victor de nenumărate ori, alergaseră prin întreaga lume cu el. Îi plăcea mai ales cînd îi spunea copilului că se apropie de gara din Arad. Și are emoții mari. Fusesse prima intenție de a părăsi țara într-un vagon de dormit. Coborîse însă la Arad pentru că un control dur s-a lăsat cu două arestări. Știa că nu are nici o șansă să

treacă de vamă. Când s-a întors în România, în 1996, a coborât din nou în gara din Arad. Era deja cetățean austriac. Bufetul gării era la fel cum îl lăsase cu 10 ani în urmă. A băut același coniac prost, a dormit la un hotel din oraș și a doua zi a luat trenul înapoi spre Viena. Nu avea să ajungă la București, deși plănuise călătoria cu vreo două luni înainte.

— Fiul meu. E un ștrengar de mare clasă. Urăște naziștii mai rău ca mine. La școală l-a bătut pe unu' care mîzgălise o zvastică pe caiet. Ăla nici nu știa ce desenează acolo, s-a dovedit că încercase să deseneze niște cuburi... da' pîn-aici i-a fost. L-au pedepsit pe nedrept apoi, dar piticul ăsta, e plecat în tabără acum, i-a luat la ochi. La propriu. Îi mai dau pistolul meu cu capse să se joace. Mi-a găurit pereții. A scos firele de la locomotivă, nervos, a tras de ele pînă le-a rupt pentru că i s-a părut că în tren sînt naziști care vor să invadeze Polonia. Exagerează cîteodată.

Domnul Be dispare și se întoarce după cîteva minute bolborosind cuvintele. Are o periută de dinți și mîna stîngă i se mișcă frenetic, lăsînd în jurul buzelor o mare de spumă. Se spală pe dinți de multe ori, de cîte ori poate de fapt. E cel mai mare consumator de pastă de dinți din Austria, după cum mărturisește, și Gyorg nu are nici un motiv să nu-l creadă pentru că atunci cînd a intrat în casă a văzut multe tuburi, contorsionate, pline, făcute triumphi, rulate, tuburi care reproduceau istoria pastei de dinți din ultimii 10, 15 ani.

— Periatul dinților, dantura, îngrijitul gurii reprezintă suprema dovadă a libertății. Să poți să te ocupi de igiena

bucală înseamnă dovada progresului. E omul care se respectă și respectă ce e în jur. Or naziștii asta au urmărit, să-l împiedice pe om să se respecte. Să-l reducă la un animal bun de muncă, asta dacă ieșea din tiparele lor stricte și blonde.

Își masează tălpile, nările îi freamată. Gyorg vrea să se ridice, dar imediat paharul i se umple.

— Vigilența, asta ne-a lipsit. Dacă știam din timp ce vor să facă, găseam antidotul. Ne-au luat pe nepregătite.

— Tot pe nepusă masă i-au luat și pe alții.

Domnul Be mestecă plictisit niște tutun, își trece mâna prin părul vîlvoi, scuipă în șemineu rămășițele mestecate, e o pastă maronie, vîscoasă, se aprinde imediat, și un miros plăcut inundă camera. E un miros de cireșe amare, Gyorg inspiră cu putere, e vremea pentru dulceață de cireșe și apă rece. Momentele copilăriei, cînd după somnul de amiază, bunica lui îi spunea că trebuie să prindă puteri. Ea și bunicul beau cafea, el lîngea lingurița pînă devenea strălucitoare.

Soția domnului Be trebuie să sosească. Merge în fiecare seară să joace bridge la niște vecini. A încercat și el o vreme, dar începuseră certurile și a zis că cele din casă ajung, nu trebuie să se ia la harță și de la un joc. Făcea axă, i-a explicat în cîteva cuvinte regulile, cu pastorul cărunt, Herr Helbert, un pui de nazist, un micios disperat care căuta să aducă oamenii la biserică invocînd pericolul sionist din școlile austriece.

E subțirică, vopsită, nu are pic de fir de păr alb, nasul drept și mic, totul pare în miniatură. Mîinile, Gyorg a ezitat

cu cea dreaptă atunci cînd i-a strîns-o, mici și pline de vinișoare.

Are deja ochii împăienjeniți cînd în fața lui poposește o imensă bucată de carne roșie și cartofi cu ceapă. Ajunge în pat cu greu, domnul Be îi povestește despre roțile de tren ale rușilor, că au osiile mai mari, ai dracu' comuniștii ăia, degeaba pui cuie pe șine, că nu fac pană. Adoarme cu gîndul la nesfîrșitele convoaie de vagoane frigorifice care transportă zăpadă într-o țară arabă, văzuse un reportaj despre o pîrtie de schi în Dubai și s-a gîndit că milioane de sclavi moderni se ostenesec să învezească cîteva zeci de idioți care n-au altceva de făcut decît să meargă să schieze la 40 de grade, într-o țară în care totul e pe dos. Cuvintele domnului Be îi țiuie în urechi, e conspirația naziștilor care, damnați fiind, încearcă acum prin expansiunea lumii arabe să recucerească ce-au pierdut. *Coranu'* e scris de naziști, arabii sînt noii arieni. *Coranu'* e scris de naziști, arabii sînt noii arieni.

Plecaseră din Viena în urma cu doi ani. Ea insistase că vrea să trăiască liniștea pe care ți-o da un oraș, sat, ce-o fi el, de munte. Domnul Be nu a știut că de fapt a grăbit lucrurile pentru că în urma unei aventuri cu un coleg, fusese dată afară din mica, dar prospera cum îi placea ei să-i spună, firmă de prelucrat piei de focă. Făceau tălpi pentru nebunii care urcau pe munte și voiau să schieze prin locuri greu accesibile. Aveau comenzi, slava domnului. Colegul, însurat cu cea care deținea firma, era mai mult de decor. O lepră, un gigolo care venea doar la amușinat în birourile aflate la etajul patru al unei clădiri, nu departe de